

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **I. T.**, st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupené Mgr. Petrem Křížákem MBA, LL.M, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2015 č.j. OAM-725/ZA-ZA14-ZA15-2015, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Petra Křížáka, MBA, LL.M se určuje částkou **8.228,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti byla určena Polská republika.

[2] V zákonné lhůtě u zdejšího soudu dne 14.10.2015 byla podána žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí. Žalobkyně žalovanému vytkla, že žalovaný se v rozhodnutí nezabýval tím, zda nejsou přítomny překážky, které by její předání do Polska činily nezákonným. Má za to, že přístup k žadatelům o mezinárodní ochranu v Polsku, kteří jsou státní příslušníci Ukrajiny, vykazuje značné nedostatky, což odůvodnila statistikou Ministerstva vnitra, dle které za měsíce leden až srpen 2015 v České republice o mezinárodní ochranu požádalo 435 ukrajinských státních příslušníků, přičemž 7 byl udělen azyl a 152 doplňková ochrana. Naproti tomu v Polsku v období od 1.1. do 4.10.2015 požádalo o mezinárodní ochranu 1915 občanů Ukrajiny a z nich byl azyl přiznán toliko dvěma a doplňková ochrana třinácti žadatelům. Existuje tedy kvantitativní rozdíl. Je proto nutno vzhledem k uvedenému zkoumat naplnění kritéria čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Dublin III. Dále, že rozhodnutí směřuje k porušení jejího práva na spravedlivý proces podle čl. 47 Listiny základních práv EU, což rovněž opírá o citovanou statistiku, neboť pokud by polské orgány postupovaly řádně, nemohl by poměr žadatelů, kteří obdrželi mezinárodní ochranu, vykazovat tak mimořádné odchylky. Jelikož by v zemi původu mohla být žalobkyně vystavena podmínkám, které by narušovaly její lidskou důstojnost, a to včetně ohrožení akutního života ve válečném konfliktu, ohrožují výše popsané nedostatky azylového řízení v Polsku její právo podle čl. 4 Listiny základních práv EU, a tím nejsou naplněny podmínky čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Dublin III. Dále upozornila na skutečnost, že panují vážné pochybnosti, zda je s žadateli v Polsku zacházeno humánním způsobem, neboť v Polsku jsou drženi v zařízeních odpovídajících svou povahou vězení, s odkazem na německé informace. Odkázala na skutečnost, že i její syn uvedl v azylovém řízení skutečnosti, které nasvědčují tomu, že by u něj mohly být relevantní azylové důvody podle § 12 písm. a) zákona o azylu a rovněž byla podána jeho žaloba u soudu. Navrhla, aby jí soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal náhradu nákladů řízení podle úspěchu ve věci s odkazem na Nález ÚS ze dne 7.10.2014 sp. zn. Pl ÚS 39/13, tedy přiznání paušální náhrady hotových výdajů ve stejné výši, jako kdyby advokátem zastoupena byla. Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě s odůvodněním, že předáním do Polska by došlo k vážnému ohrožení jejího práva na spravedlivý proces, neboť Ukrajincům v Polsku plošně není přiznávána žádná forma mezinárodní ochrany a v případě návratu do vlasti by jí hrozila vážná újma na zdraví, příp. i na životě vyplývající z podmínek válečného konfliktu na Ukrajině. Navrhla zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný k žalobě dne 23.10.2015 uvedl, že pokud se týká návrhu na přiznání odkladného účinku, s tímto nesouhlasí, neboť neshledává naplnění některého z důvodů § 73 odst. 2 s.ř.s., když případné vycestování nelze označit za nenahraditelnou újmu tím spíše, že se v jejím případě jedná o uplatnění

bezprostředního Nařízení Evropského parlamentu a rady. K věci samé pak žalovaný uvedl, že žalobkyně v době, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, byla držitelkou platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 6.7.2015 ve Lvově s platností ode dne 13.7.2015 do dne 30.6.2016, a proto je nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a rady. Polská republika je povinna objektivně a nestranně se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost. Polská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považována za bezpečnou zemi původu. Skutečnost, že v Polské republice ročně žádá o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Správní orgán dne 21.9.2015 od Polské republiky obdržel informaci, že tato uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně. V dalším odkázala na správní spis.

[5] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že jmenovaná podala 27.8.2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedla, že ze své vlasti vycestovala 21.7.2015 do Polské republiky, kde pobývala do 22.8.2015. Jako důvod uvedla, že ve vlasti je válka, měla nedostatek peněz, syn studuje a v případě návratu se obává o svůj život. Žalovaný pak odkázal na příslušné články Nařízení Evropského parlamentu a rady a dospěl k závěru, že dne 25.8.2015, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, byla držitelkou platného národního víza vydaného Polskou republikou ze dne 6.7.2015 ve Lvově s platností do dne 30.6.2016, a v případě účastnice řízení je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a rady. Dále, že se zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a tyto neshledal. Od žádných odpovědných orgánů nebylo vydáno stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak bylo učiněno např. v případě Řecka. Polská republika je členem Evropské unie, je považována za bezpečnou zemi původu a nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Správní orgán tak požádal Polskou republiku dne 14.9.2015 o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a dne 21.9.2015 obdržel informaci, že Polská republika svou příslušnost uznala. Na základě uvedeného jsou naplněny podmínky stanovené v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost na území ČR je tak nepřijatelná, a proto dle § 25 písm. i) cit. zákona bylo řízení zastaveno.

II.

[6] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že řízení o mezinárodní ochraně

probíhalo za přítomnosti tlumočníka z ruského jazyka a bylo zahájeno žádostí ze dne 27.8.2015. V žádosti

žalobkyně uvedla, že žije na Ukrajině ve Lvovské oblasti, disponuje cestovním pasem a vízem, je římskokatolického náboženského vyznání. Nikdy ona ani nikdo z rodiny nebyl členem politické strany ani jiné organizace. Má vysokoškolské vzdělání, pracovala jako učitelka chemie a angličtiny. Svou vlast opustila 21.7.2015, neboť na Ukrajině je válka, neměla peníze, neměla za co žít, všechno zdražilo a studujícímu synovi nemohla finančně pomáhat. Před příchodem do ČR asi jeden měsíc žila v Polsku a jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedla, že situace na Ukrajině je nebezpečná. Ve Lvovské oblasti sice neprobíhají vojenské operace, ale je tam pocíťováno napětí, lidé jsou zlí a do války odvádějí lidi klidně přímo z ulice, bez varování, bez povolávacího rozkazu. Na území ČR vstoupila 22.8.2015, přičemž na území členských států přijela dne 22.7.2015 do Polska na polské vízum. V případě návratu se obává o svůj život, nemá žádné finanční prostředky a ani naději, že se situace zlepší.

[7] U jednání krajského soudu žalobkyně poukázala na složitou situaci na Ukrajině, na rychlý růst cen, na obavu o svého syna, kterého mohou kdykoliv odvést na vojnu, i když je student, a podle zákona nemůže být proto odveden. Zdůraznila, že teprve v České republice se cítí bezpečně. Jediné vízum, které bylo možno dostat, bylo polské, proto o něj se synem požádali. Právní zástupce žalobkyně poukázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, dle kterých nelze do Itálie předávat rodiny, neboť tato není schopna zajistit společné ubytování. Dále poukázal na běh několika soudních řízení v jednotlivých zemích Evropské unie a je teprve otázkou času, kdy budou známy rozhodnutí soudů. To, že dosud neexistuje žádné závazné stanovisko nebo nějaký oficiální dokument, že v jejím případě není možné předání do Polska, nemůže být důvod pro úvahu o možnosti předání do Polska její osoby a jejího syna.

[8] Z obsahu soudního spisu 62Az 5/2015 bylo zjištěno, že zletilý syn žalobkyně podal u zdejšího soudu totožnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve věci nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. b) zákona o azylu a zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu a vyslovení, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu č. 604/2013 je Polská republika. Žaloba byla soudem téhož dne (jednání bezprostředně předcházelo tomuto) zamítnuta. Obsahem spisu byla i v žalobě zmíněná statistika žalovaného zveřejněna na jeho webových stránkách, která zcela nepotvrdila v žalobě uváděné statistické údaje, neboť v době od ledna do srpna 2015 bylo podáno ukrajinskými občany celkem 467 (nikoliv 435) žádostí o mezinárodní ochranu, bylo vyhověno v 7 případech a ve 152 případech byla udělena doplňková ochrana, což činí 34,05 % (nikoliv 42,94 %).

III.

[9] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a

písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný členský stát unie.

[10] Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení evropského parlamentu a rady, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2 pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13.7.2009. V tom případě k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný zastupovaný členský stát.

IV.

[11] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[12] Je nesporné, že žalobkyně v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR dne 25.8.2015 byla držitelkou platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 6.7.2015 ve Lvově s platností ode dne 13.7.2015 do dne 30.6.2016, a proto je nutno aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení evropského parlamentu a rady. Žalobkyně v žalobě zpochybnila postup žalovaného správního orgánu, který se dostatečně nezabýval čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce cit. Nařízení (*Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*), neboť dle jejího názoru v Polské republice existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak poukázala na porušení čl. 47 Listiny základních práv EU, to vše s odkazem na nepříznivé statistické údaje porovnáním České republiky a Polské republiky, jak uvedeno v žalobě. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že statistické výsledky, které sice mluví ve prospěch České republiky, jestliže ve sledovaném období ze 467 žádostí ukrajinských státních příslušníků byl azyl udělen 7 a doplňková ochrana 152 a v Polské republice z 1915 žádostí ukrajinských státních příslušníků, byly příznány 2 mezinárodní ochrany a doplňková ochrana celkem 13ti žadatelům, znamenají vstřícnější přístup České republiky oproti Polské republice, neboť jen statistické výsledky nevypovídají o jednotlivostech každého případu a nelze bez znalosti všech posuzovaných případů dospět k závěru, že toto je vypovídající hodnota pro určení, že Polská republika nesprávně aplikuje Nařízení

Dublin III. Soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, že Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, tak jak je to v případě Řecka, a nejedná

se ani o zemi, která je pro výjimečně zvýšený počet uprchlíků, jako např. v Maďarsku, ohrožována řádným chodem azylového řízení. Polská republika je plnohodnotným členem Evropské unie, je považována za bezpečnou zemi, která dodržuje mezinárodní smlouvy, a neexistují závažné důvody se domnívat, že v uvedeném členském státě dochází k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azyl, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Soud nevyhověl návrhu strany žalobkyně ohledně provedení důkazu článku německého zpravodajského serveru RBB, které mají popisovat ponižující podmínky v azylových polských zařízeních. Soud nepovažuje novinové články za natolik seriózní zdroj informací, na základě kterých by měly soudy přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí a hodnotit situaci v bezpečných zemích EU. Soud znovu zdůrazňuje, že nemá žádné informace a ani takové nebyly účastníky řízení předloženy, o tom, že by instituce, čímž soud nemá na mysli jen soudní evropské instituce, působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků, vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylových řízení.

[13] Pokud se žalobkyně odvolává na ust. čl. 43 Listiny základních práv a svobod ČR z důvodu souběžné žádosti o azyl jejího zletilého syna, pak soud provedl důkaz soudním spisem 62Az 5/2015 o žalobě syna žalobkyně ve shodné věci, o které soud rozhodl v samostatném řízení bezprostředně předcházejícím tomuto jednání se závěrem, že žaloba byla zamítnuta. Jestliže soud vyhodnotil žalobu syna žalobkyně jako nedůvodnou, pak nešlo o porušení práva žalobkyně na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[14] K námitce, že žalobkyně v případě návratu do své vlasti by byla vystavena podmínkám, které by narušovaly její lidskou důstojnost, včetně akutního ohrožení života ve válečném konfliktu, soud jen konstatuje, že žalobkyně pochází ze Lvovské oblasti, tedy oblasti západní Ukrajiny, přičemž válečný konflikt se týká jen části východní Ukrajiny. Jinak se soud nezabýval podmínkami pro udělení mezinárodní ochrany, neboť toto nebylo předmětem napadeného rozhodnutí.

[15] Po provedeném řízení a dokazování dospěl soud tak k závěru, že žalovaný ve věci správně postupoval dle § 10a písm. b) zákona o azylu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, pak se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví dle § 25 písm. i) citovaného zákona. Přesun žadatele z členského státu, kde byla žádost o azyl podána do příslušného členského státu, se provede po dohodě dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy požadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však do šesti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem, nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu, pokud jím byl přiznán odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých

právech, postup žalovaného byl shledán zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

[16] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

[18] Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně Mgr. Petru Křížákovi, MBA, LL.M., soud přiznal odměnu ve výši **8.228,- Kč**. Soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za dva úkony právní služby – příprava a převzetí zastoupení a účast u ústního jednání, a to dle § 9 odst. 4 písm. d/, § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění (tj. dvakrát po 3.100,- Kč, celkem 6.200,- Kč, dva režijní paušály dle § 13 odst. 3. citované vyhlášky, tj. dvakrát po 300,- Kč a 21 % DPH 1.428,- Kč).

[19] Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého stát platí odměnu ustanovenému advokátovi.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 20.1.2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně